

Vi har så vores aftaleparter, og det er i dette tilfælde amterne for mit vedkommende, og de skal udføre det, vi bliver enige om. Så ved jeg godt, at man herindefra bliver utålmodig og meget frustreret over, at det ikke altid går i den takt, man havde forestillet sig, og der er også enkelttilfælde, som lader noget tilbage at ønske. Jeg tror, det er dér, vi kolliderer – bare for at sige det i al fredsommelighed.

Men det er nok heller ikke helt rigtigt, hvis man siger, at der ikke er sket noget. Fru Tove Fergo siger, at der ikke er sket noget i 20 år. Hvis man skal være sådan helt redelig, skal man nok sammenligne med det, der var for 20 år siden, men ikke alene med det, man skal vel sammenligne med det, som har været debatten om psykiatrisk og somatisk sygehus. Når vi siger, at det ikke er godt nok, og at der ikke er nok af det, er det det, vi har udbygget siden da, som vi gerne vil have når endnu længere ud. Det kan vi da godt blive enige om, men der var ikke de foranstaltninger for 20 år siden, som vi kan tilbyde i dag. Det var jo institutioner, amterne overtog, og de gjorde det da langt bedre og skabte bedre forhold. Men nu taler vi jo om egne boliger, og vi taler om distriktspsykiatri, som skal være i balance med de senge, som er på området, for ellers er det ingen nytte til. Hvis ikke vi sørger for, at der er psykiatriske skadestuer, er man jo nødt til sørge for, at distriktspsykiatrien kan fungere og gerne døgnet rundt for mig.

Der blev spurgt om psykiatriske skadestuer, og der blev også spurgt om, hvor mange af dem der var. I de fleste amter findes der en eller anden form for akut beredskab, som er tilrettelagt på forskellig måde. Vi har 12 egentlige psykiatriske skadestuer, og herudover findes der mange steder med åbne modtagelser, for det er man nødt til at have. Med henvisning fra egen læge er der så de åbne modtagelser, men det er da tanken, at der skal udbygges, således at der er skadestuer over det hele.

Derudover har vi en økonomiaftale med amterne for 1996, hvorefter vi er enige om, at vi vil lave forsøg med udrykningstjenester. Det har taget sin tid, det har også taget for lang tid, men det er ganske enkelt, fordi vi ikke kunne blive enige med de mennesker, der skulle udføre det for os. Det var et spørgsmål om at få en ordentlig aftale, også en ordentlig økonomisk aftale, for dem, der skulle sætte det i gang; men nu er det i gang.

Fordi det var nødvendigt, har vi ønsket et specialafsnit for unge skizofrene. Det bliver bygget nede på Sct. Hans, og det forventer vi os da en del af, for dér skal en længerevarende og meget mere kontinuerlig behandling til.

Vi skulle så have en opfølgning af Fremrykningsudvalgets forslag, og der er også ressourcer til forbedring af rammerne, og som jeg før har tilkendegivet, er det mit klare ønske at få de psykiatriske afdelinger op på et ordentligt niveau. I den forbindelse forventer jeg mig da en del af den debat, der kommer om en revision af sindssygeloven, for allerede da man skulle udskyde denne revision, viste der sig en meget stor interesse også fra Folketingets side i at definere, hvad almindelig god sygehusstandard er på det psykiatriske område. Hvad er det, vi gerne vil have? Jeg er klar over og med på, at det kan blive nødvendigt at være lidt mere detaljeret i denne forbindelse, hvis vi skal opnå en meget klar forståelse i amterne for, hvad det er, vi gerne ser på det område.

Med hensyn til diagnosticeringen af senildemente havde fru Karen Højte Jensen en opfattelse af, at det var vanskeligt at få diagnosticeret, om man havde alt for mange med i gruppen senildemente. Nu er det sådan, at Dansk Neurologisk Selskab i erkendelse af det velsagtens også har satset på at få lavet et referenceprogram, som tager højde for problemstillingen, idet det kommer til at dreje sig om at få en mere præcis diagnosticering og en model for behandling af senildemente, sådan at man bedre kan afgrænse gruppen og benytte de behandlingstilbud, der specielt er rettet mod den.

Jeg ved, at socialministeren vil tage sig af spørgsmålet om senildemente og plejehjem og de problemer, der knytter sig til det.

Socialministeren (Karen Jespersen):

Fru Kirsten Jacobsen spurgte, hvordan man vil sikre, at de ting, vi melder ud herinde fra Folketinget, bliver efterlevet ude i amterne og kommunerne, og dér har vi heldigvis en række systemer – det sociale ankesystem og tilsynsrådene – der skal sikre, at kommunerne overholder de retningslinjer, der ligger i lovgivningen.

Derudover er vi begyndt at tage forskellige andre instrumenter i brug, f.eks. øremærkede penge, og det er det, vi har brugt, når det drejer sig om botilbud til de sindslidende. Der er også forskellige former for følgegrupper, der skal holde øje med, at pengene bliver brugt rigtigt,